

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΠΑΧΕΛΑΣ

Το τρένο

Αν πιστέψουμε τις δημοσκοπήσεις, ο ΣΥΡΙΖΑ θα είναι πρώτο κόμμα αύριο το βράδυ και θα μπορέσει να σχηματίσει κυβέρνηση με κορμό τον ίδιο. Η Ν.Δ. δεν έκανε ουσιαστικά καμπάνια ή μάλλον έκανε μία καμπάνια που εξηγείται μόνο αν ήθελε πραγματικά να έλθει δεύτερη. Οι νοικοκύρηδες, οι άνθρωποι που αντιλαμβάνονται πόσα μπορεί να χάσει η χώρα θα την ψηφίσουν. Ακόμη και άνθρωποι που δεν έχουν ποτέ ψηφίσει ένα δεξιό κόμμα θα το κάνουν. Ισως μάλιστα καταφέρουν, αυτοί οι αγχωμένοι ψηφοφόροι της τελευταίας στιγμής, να κλείσουν την ψαλίδα. Πολλοί θα σπρίξουν μικρότερα κόμματα με σαφή φιλοευρωπαϊκό προσανατολισμό γιατί απογοητεύθηκαν από την κυβέρνηση, ιδιαίτερα από τον Μάιο και μετά. Όλα αυτά θα αναλυθούν με ψυχραιμία και σύνεση όταν πέσει η σκόνη. Ισως, μάλιστα, να υπάρχει και ειδικό σεμινάριο πολιτικής επιστήμης με τον τίτλο «Πώς να μην κλωτσάς την καρ-

δάρα αφού την έχεις γεμίσει γάλα με πολύ κόπο...».

Πάμε όμως λίγο πίσω, να θυμηθούμε πού ήταν η χώρα πριν μπούμε στην περιπέτεια της προεδρικής εκλογής. Είχαμε εισέλθει σε τροχιά ανάπτυξης το τελευταίο τρίμηνο του 2014 και όλες, μα όλες οι προβλέψεις έδειχναν ότι το 2015 θα έφτανε το 3%. Είχαμε ακόμη κάνει δειλά βήματα στη νέα επιχειρηματικότητα και μια μικρή μείωση της ανεργίας. Το κυριότερο; Πολλοί Έλληνες και ξένοι επενδυτές είχαν ήδη τοποθετηθεί στην ελληνική αγορά ή σχεδίαζαν μεγάλα deals. Success story; Όχι, και ποτέ δεν το ισχυρισθήκαμε από αυτές τις σπύλες. Είχαμε όμως όλες τις προϋποθέσεις να πάμε καλύτερα. Οπως έλεγε ένας ξένος φίλος «η οικονομία σας θα πήγαινε καλύτερα, παρά τους πολιτικούς σας...».

Οι πολιτικοί μας, όμως, έκαναν το θαύμα τους. Για ένα γινάτι, για την εξουσία και μόνο βιάστηκε η αντιπολίτευση να πάει τη χώρα σε εκλογές.

Δείτε το λίγο ψυχραιμία. Ας υποθέσουμε ότι ο κ. Σαμαράς έκλεινε τη διαπραγμάτευση, επωμιζόταν το κόστος και φτάναμε στο φθινόπωρο. Το Μνημόνιο θα τελείωνε και θα... κουτσοβγαίναμε στις αγορές. Η οικονομία θα πήγαινε καλά και δεν θα είχαμε μπροστά μας «παγόβουνα». Οι λήξεις ομολόγων το 2016 είναι πολύ μικρές και ο κ. Τσίπρας θα μπορούσε τότε να κάνει περίπου ό,τι θέλει, ακόμη και να αγνοήσει εντελώς τον κ. Σόιμπλε ή την κ. Λαγκάρντ. Ηθελε όμως την εξουσία τώρα, γιατί οι πολιτικοί μας ξέρουν ένα παιχνίδι να παίζουν μόνο. Τα «γεράκια» έστειλαν την παγίδα αριστοτεχνικά. Τράβηξαν το χαλί στον κ. Σαμαρά, στέρψαν τα 7 δις. από τη χώρα (και τον κ. Τσίπρα) και περιμένουν. Και εδώ αρχίζουν τα δύσκολα. Η απόσταση ανάμεσα σε αυτά που λέει ο αρχηγός του ΣΥΡΙΖΑ και αυτά που έχουν στο μυαλό τους αυτοί που παίρνουν τις αποφάσεις είναι τεράστια, άπειρη. Η απόσταση ανάμεσα

σε αυτά που θα έπρεπε να κάνει ο κ. Τσίπρας για να συμβιβασθεί με αυτά που θα μπορούσαν να δεχθούν οι δικοί του μέσα στο κόμμα και τη Βουλή είναι επίσης καώδης. Και μην μπερδεύουμε τι λέει ο Χ αρθρογράφος ή ο Ψ ευρωβουλευτής για να φτιαχνόμαστε μόνοι μας πως η Ευρώπη αλλάζει και συνεπώς μία κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ θα καβαλήσει το τρένο. Το πιθανότερο είναι είτε το τρένο της χαλάρωσης να περάσει από μπροστά μας και να μην το πάρουμε είδηση είτε, ακόμη χειρότερα, να μας πατήσει γιατί το περιμέναμε στο λάθος σημείο, τη λάθος ώρα. Είναι δύσκολο αυτή την ώρα να προβλέψει οιοσδήποτε τι θα συμβεί τις επόμενες εβδομάδες. Οι έξω περιμένουν την κωλοτούμπα. Οι μέσα θεωρούν βέβαιο ότι οι έξω θα πάρουν μετάλλιο ενόργανης γυμναστικής. Το λογικό είναι ένας συμβιβασμός. Η λογική δεν είναι όμως πάντοτε η κινήτριος και καθοριστική δύναμη της Ιστορίας. Κάθε άλλο...

ΑΥΓΗ ΖΕΜΠΙΛΑΣ ΑΝΔΡΕΑΣ

Καλή πρωτιά!

Πρωτόγνωρο, συγκλονιστικό, ελπιδοφόρο, αισιόδοξο... δεν βρίσκω λέξεις για να περιγράψω τα συναισθήματα που αναβλύζουν από την προοπτική πρώτης κυβέρνησης της ριζοσπαστικής Αριστεράς στη μεταπολεμική Ευρώπη, με την εκλογική νίκη του ΣΥΡΙΖΑ.

Πρέπει να πω όμως ότι μαζί με τον ενθουσιασμό έχω και επιφυλάξεις. Φέρνω στον νου μου κάποια ελαττώματα αριστερών πολιτών διάφορων αποχρώσεων, και δικά μου βέβαια, που μπορεί να δυσχεράνουν τη διακυβέρνηση της Αριστεράς.

Δεν βρίσκονται σε επίσημα κείμενα ή τοποθετήσεις γνωστών στελεχών του κόμματος. Αυτά τα ελαττώματα κρύβονται στην ιδεολογική καθημερινότητα και τα έχω συναντήσει και επανάληψη σε κουβέντες με μέλη και οπαδούς ή ψηφοφόρους.

Η αλαζονεία. Από τις απνεείς διώξεις κατά των αριστερών τα μετεμφυλιοπολεμικά χρόνια δημιουργήθηκαν φοβικά και αμυντικά ανακλαστικά, που σε αντίβαρο συνοδεύονταν από αλαζονεία με τη μαρτυρική ταυτότητα του αριστερού και την περιφρόνηση του πραγματικού ή συχνά υποθετικού αντίπαλου.

Για παράδειγμα, σκεφτείτε πόση καταφρόνια και αρνητικότητα έκρυβαν οι λέξεις «μικροαστός-ή», «μικροαστικός», σε άφθονη χρήση από τους αριστερούς έως και σήμερα, για τον πληθυσμό πληθυσμό στη χώρα μας.

Το σύμπλεγμα αποτυχίας. Συνοδεύει αντιφατικά την αλαζονεία και τροφοδοτείται από τις ήττες του ΚΚΕ κατά

την Απελευθέρωση από τη γερμανική Κατοχή και τον Εμφύλιο που ακολούθησε.

Η πιο συχνή εκδήλωση του συμπλέγματος αποτυχίας βρίσκεται στις φράσεις «τίποτα δεν γίνεται», «αργότερα θα έρθει και η σειρά μας», «ο εχθρός είναι πανίσχυρος» κ.λπ. Εν μέρει μόνο, εξηγεί και τον μεσοιανισμό του σημερινού ΚΚΕ.

Ο πολιτικο-συνδικαλισμός. Είναι πρόδηλο ότι οι εργαζόμενοι είναι το αντικείμενο των χειρότερων επιθέσεων του συστήματος, ιδιαίτερα στην εποχή του χρηματοπιστωτικού καπιταλισμού. Η υιοθέτηση όμως όλων των συνδικαλιστικών αιτημάτων δεν μπορεί να αποτελέσει πολιτική της Αριστεράς. Το συνδικαλιστικό αίτημα είναι το «ειδικό», σε αντίθεση με το «γενικό» που είναι το συνολικό πρόγραμμα του κόμματος για τη χώρα.

Η συνωμοσιολογία. Πότε οι «ψευκασμοί», πότε, πιο πρόσφατα ότι το Ποτάμι του Θεοδωράκη το έστειλαν οι Αμερικανοί ή τα ΜΜΕ μαζί με τον Σαμαρά.

Εγώ αισθάνομαι ανίσχυρος μπροστά στους συνωμοσιολόγους. Όταν τους ρωτώ αν έχουν αποδείξεις για όσα ισχυρίζονται, οι συχνότερες απαντήσεις είναι «ε, τα ξέρουμε τώρα αυτά» ή «το λένε και στο Ίντερνετ» κ.ά. παρόμοια...

Τα παραπάνω εξαλείφονται προοδευτικά από τη δράση και την ιστορική απόφαση του ΣΥΡΙΖΑ ότι «ναι, η Αριστερά μπορεί και πρέπει να κυβερνήσει».

Καλό γκουβέρνο, σύντροφοι!

ΤΟ ΒΗΜΑ ΨΥΧΑΡΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ Π.

ΠΩΣ ΤΟ 3% ΓΙΝΕΤΑΙ 20, 30, 40...

Η Κεντροαριστερά παρ' ημίν είναι ένας παροιμιώδης μύθος της πολιτικής μας ζωής. Ενας μύθος που τα τελευταία πενήντα χρόνια στήριξε σχεδόν όλους όσους κυβέρνησαν τη χώρα. Ο μύθος που έγινε θρύλος!

Δεξιός γνήσιος ο Κωνσταντίνος Καραμανλής, προς την Κεντροαριστερά εστράφη, με την περιλάλητη πολιτική της «διεύρυνσης», για να ενισχύσει την πολιτική του δύναμη κατά την τελευταία πρωθυπουργική του θητεία.

Ο Α. Παπανδρέου απεδείχθη αμετανόητος συνεχιστής του διμέτρω αγώνος της πολιτικής δηλαδή που εφήρμοσε ο πατέρας του Γ. Παπανδρέου, αρνούμενος να συνεργασθεί με την Αριστερά, η οποία επί χρόνια προσπαθούσε να οικοδομηθεί λαϊκό μέτωπο κατά της Δεξιάς.

Οι κυριότεροι συνεργάτες του Κ. Καραμανλή αντιμετώπιζαν με κρυφά χαμόγελα την κατηγορία ότι ήσαν φιλοσοσιαλιστές. Μεταξύ αυτών και ο διάδοχος του Καραμανλή στην πρωθυπουργία το 1980 Γεώργιος Ράλλης. Ο μόνος που δεν δήλωσε κεντροαριστερός την εποχή εκείνη ήταν ο Ευάγγελος Αβέρωφ με τη γνωστή φράση «εγώ δεν θα γίνω σοσιαλ-Ηπειρώτ...».

Ο χώρος της Κεντροαριστεράς εκάλυφθη σχεδόν κατ' αποκλειστικότητα από το ΠαΣοΚ, το οποίο απέρριπε κάθε άμεση ή έμμεση πρόταση της Αριστεράς για πολιτική συνεργασία. Τα ταμπού εξέλιπαν το 1989 με την απροσδόκητη τότε κυβερνητική συνεργασία της Δεξιάς (ΝΔ) με τους κομμουνιστές. Το ΠαΣοΚ όμως έμεινε ακίνητο, κατεχόμενο από το σύνδρομο του μονοπωλίου της εξουσίας και της (αριστερής) ιδεολογίας.

Όταν το ΠαΣοΚ ξύπνησε, αυτοί που συγκροτούσαν την Κεντροαριστερά είχαν ήδη ανοίξει φτερά και προφανώς αποφάσισαν το πρόδηλο:

Ότι η Κεντροαριστερά είναι χώρος ελεύθερης σκέψης και ψηφίζει συνειδητά αυτό που προφανώς συμφέρει τη χώρα. Γι' αυτό και η απορία ορισμένων γιατί σημειώνονται μεγάλες μετακινήσεις ψηφοφόρων.

Ότι, τέλος, η Κεντροαριστερά δεν τεμαχίζεται, δεν χαρίζεται και ασφαλώς δεν κληρονομείται.

